

bringsforslag til § 12, der tager sig noget lille og uskyldig ud. Jeg vil paa Forhaand erklære, at Ordet „kunne“ godt kunde blive staaende, dersom det vilde blive forstaaet saaledes, som jeg antager, at det rettest bør forstaaes, nemlig som om der stod „maatte have havt“, „antages at have havt“ eller saa fremdeles, men dersom det derimod skulde forstaaes saaledes, som det under en tidligere Krigsskatlovs Udførelse efter min Formening er blevet forstaaet, nemlig saaledes „kunde have havt, hvis den Paagjældende havde baaret sig rigtigt ad, eller hvis Lykken havde søjet ham“, saa troer jeg ikke, at det burde staae. For at tydeliggjøre denne Tanke, skal jeg anføre Følgende: Grundreglen, som i den forrige Lov fandtes i § 7, som i det Lovforslag, der er kommet fra Landstinget, findes i § 6, og som af Udvalgets Fleertal foreslaaes i § 2, er jo den, at en Mand skal svare af, hvad han selv med Familie fortærer, hvad han lægger sig op i Penge, og, hvad han forøvrigt forbedrer sit Kraim. Veiledningen, der ledsagede den forrige Krigsskatlov af 1864, giver i 2 Stykker af § 9 under a. og b. en Udvikling, der, udtrykte i Loven, skulde hedde omtrent som saa: Dog skulle de Jordbrugere, der ikke bruge Selvangivelse, ansættes til den højeste Indtægt af deres Eiendoms og Personens Værdi uden Hensyn til, om de have havt nogen Indtægt eller ikke. Den omtalte Veilednings § 9 giver i de to første Stykker Anvisning paa, hvorledes Hovedreglen skal forstaaes, det Første, hvorledes den skal forstaaes, naar Indtægten specielt opgjøres for de enkelte Tilfælde, det Andet, at en Mand ved Aarets Ende til December kan opgjøre i en samlet Sum, hvor Meget han med Familie har forbrugt i det løbende Aar, endvidere hvor meget han til den Tid er rigere eller fattigere, hvad Penge angaaer, og endelig hvormed han har forbedret sin Besætning, eller den er gaaet tilbage. Det er, som sagt, Veiledningens Udvikling i § 9 første og andet Stykke af Hovedreglen, som den gives i Lovens § 7, men Udviklingen af det, som jeg tillod mig at oplæse, og som ikke findes i Loven, hvis det ikke indeholdes i Ordet „kunne“, findes i de to følgende Stykker i Veiledningens § 9. Det første under a. gaaer ud paa, at, hvis Ind-

tægten ikke udfindes paa en af de foregaaende Maader, skal den udfindes saaledes, at der anslaaes, hvad Jordbruget vilde kunde give i Forpagtningsafgift, og dertil lægges en Løn for Forpagteren, og det andet gaaer ud paa, at Eiendommene taxeres, at man beregner Renten af denne Taxationssum og lægger dertil en Sum for Mandens og Husfruens Virksomhed. I begge disse to Tilfælde er Grundreglen aldeles forladt, og jeg skal tillade mig at oplyse det blot med eet Exempel. Naar man tænker sig, at der boer to Landboere ved Siden af hinanden, hver med en Eiendom af 20,000 Rd. Værdi, og man tillige forudsætter, at den Ene ikke bruger Mere til Familiens Underhold end den Anden, til Exempel, hvis det er udgifte Mandspersoner, der eie Eiendommene, at de bruge 200 Rd. hver, og at de begge drive deres Ting saaledes, at de slet ikke have nogen Indtægt, saa vilde Den, der bruger Selvangivelse, efter Loven ikke komme til at svare en eneste Stilling, hverken efter Loven eller efter Veiledningens de 2 første Stykker i dens § 9, og Den, der ikke havde brugt Selvangivelse vilde, naaget de Begge ere fuldkommen eens stillede, dog komme til at svare Indkomsskat af 1,000 Rd. efter den samme Veilednings § 9 de 2 næste Stykker a. og b., idet Renten eller den tænkte Forpagtningsafgift af de 20,000 Rd. var 800 Rd., og 200 Rd., lagte til for den personlige Arbeidskraft, udgjorde saaledes 1,000 Rd. I begge Tilfælde vilde der fra Lovens og Veiledningens Side ikke være det Allermindste at sige; Forstanderskabet kunde ikke forkaste den Førstes Selvangivelse, og den Sidste kunde ikke forkaste Forstanderskabets Ansættelse paa Grund af Veiledningens udtrykkelige Bestemmelse. Jeg vil endnu med Hensyn til Selvangivelse bemærke, at de Negler, der ere opstillede fra Fleertallet, ere saa strenge mod dem, der ikke bruge Selvangivelse, at det efter min Mening vilde være meget rigtigere at sige, at Enhver skal bruge Selvangivelse; men saa skulde man rigtignok ogsaa tilføie det Samme, som jeg antager nu finder Sted i Kjøbenhavn, skjøndt dette efter den ærede Ordførers Udtalelse ikke var hans Mening, at en Mand kunde ved Aarets Ende opgive i en samlet Sum, hvilken Indtægt han havde havt,